

Twee levens op één bankje

De zon stond inmiddels hoger en maakte glinsterende vlekjes op het water. Bob lag languit met zijn kop op zijn poten, maar één oor bleef omhoog staan, alsof hij niets wilde missen.

Opa en Billie zaten naast elkaar. Iedereen die hun zag zitten zou denken dat ze mekaar al jaren kenden, maar dat waren slechts enkele minuten.

“U zei net dat het vroeger heel anders was,” begon Billie. “Maar misschien was er ook veel hetzelfde?”

Opa keek hem even onderzoekend aan. “Dat is een slimme vraag. Natuurlijk zijn er overeenkomsten. Misschien meer dan je denkt.” Hij klopte zachtjes op het bankje. “Vertel jij eens. Hoe ziet jouw gewone dag eruit?”

Billie dacht even na. “Nou...ik word wakker van mijn wekker op mijn tablet. Dan ontbijten we. Meestal gehaast. Daarna ga ik naar school op mijn fiets.”

“Ah, fietsen,” glimlachte opa. “Dat deed ik ook. Mijn fiets had alleen geen versnellingen. Als de wind tegen zat, moest je gewoon...harder trappen.”

Billie knikte vrolijk. “Dat moet ik ook! Mijn moeder zegt dat ik altijd tegenwind heb, waar ik ook heen ga,”

Opa lachte en klakte met zijn tong. “Zie je wel? De wereld verandert, maar sommige dingen houden zichzelf in stand.”

“En op school”, vroeg Billie. “Was dat net als nu?”

Opa leunde achterover. “In sommige dingen wel. We hadden een juf. Een bord. We kregen veel les uit boeken. En we moesten met vulpennen schrijven. Geen laptops, geen tablets.”

Billie trok een pijnlijk gezicht. “Met inkt? Zonder te knoeien?”

“Ha. Dat lukte niemand,” zei opa. En als je vlekken maakte, moest je met zo’n wit korreltje proberen de inkt weg te toveren.”

Hij boog zich naar Billie toe.

“Jij hebt vast ook een beste vriend op school?”

“Ja, Tobias. We zitten altijd naast elkaar. Soms worden we te druk en moet de juf ons uit elkaar halen.”

Opa’s ogen lichtten op. “Dat gebeurde vroeger ook. Mijn beste vriend heette Arend. Die kon niet stilzitten. Hij leek wel een voorjaarsstakje dat altijd trilde.”

Billie lachte zo hard dat Bob schrok en zijn kop optilde.

“ wat betekend dat...voorjaarsstakje?”

“Ach,” mompelde opa,” gewoon iets dat ik vroeger vaak hoorde. Maar Arend was net als jouw Tobias...altijd in voor een grap. En altijd precies op de momenten waarop het niet uitkwam.”

“Dat klinkt inderdaad hetzelfde.” zei Billie tevreden. Hij keek even naar het water. “En...wat deed u na school?”

Opa trok een wenkbrauw op. “Wat doe jij na school?”

“ Voetbaltraining. Buiten spelen. Soms moet ik op mijn broertje passen. En ik game graag.”

“Buiten spelen,” herhaalde opa zacht. “ Dat deed ik ook. Wij waren hele middagen weg. Soms maakten we hutten. Of we speelden verstoppertje tot het donker werd. En pas als de straatlantaarns aangingen, wisten we dat het tijd was om naar huis te gaan.”

“Dat moet leuk zijn geweest,” zei Billie.

Hij duwde zijn voet tegen een steentje. “Wij mogen niet zo ver weg. En als mijn moeder mij moet zoeken, gebruikt ze zo’n app op haar telefoon.”

Opa glimlachte. “Zie je? Jij hebt dingen waarvan ik vroeger alleen maar had kunnen dromen. Maar het gevoel...dat je buiten bent met vrienden en dat de tijd even stopt...dat is precies hetzelfde.”

Billie keek op. “Dus het maakt niet uit of je vroeger leefde of nu?”

Opa schudde zacht zijn hoofd. “De spullen veranderen. De wereld draait sneller. Maar kinderen blijven kinderen. En opa’s blijven opa’s. En honden...” Hij keek naar Bob, die nu languit in slaap lag. “Honden blijven honden.”

Billie grinnikte. “Dat is wel waar.”

Er viel een rustige stilte. Een soort stilte die alleen ontstaat wanneer twee mensen elkaar beginnen te begrijpen. Opa streek door zijn haren en bewoog zijn schouders alsof hij zich klaarmaakte voor iets belangrijks.

“Zal ik je morgen eens vertellen hoe het was om televisie te kijken toen ik zo oud was als jij?”

Billie keek geïnteresseerd op. “Met zwart-wit beeld toch? Dat zei mijn moeder eens.

“Zwart-wit,” bevestigde opa. “En het leukste...er waren maar een paar zenders. En soms moest je opstaan om het geluid zachter te zetten. Geen afstandsbediening!!

“Geen afstandsbediening?” Billie viel bijna van het bankje. “Maar... hoe speelde u dan games?”

Opa schoot in de lach. “Games! Jongen...dat woord bestond nog niet eens.

Billie keek hem aan alsof hij naar een vreemde planeet keek.
“Dan wil ik dat verhaal zeker horen,” zei hij.

Opa knikte
. “Afgesproken.”

En op dat moment beseftte Billie dat dit bankje niet zomaar een zitplek was. Het was een soort brug.

Één waar twee levens elkaar ontmoetten.

Een brug tussen toen en nu, met Bob als tevreden bewaker van de verhalen.

Ze zaten nog een tijdje, stil, luisterend naar het ruisen van de bladeren, alsof de bomen fluisterden dat de tijd mag veranderen.
Bob snurkte een beetje harder. Billie giechelde.
“Hij droomt vast dat hij een puppy is.”

Opa lachte mee....